

Ուր կարապնեք կ'արածէին ձինաթոյր
 Իր լօռաւէտ գետին մէջ. չեն պակսիր հոն
 Հօտերուն ո՛չ ակնակիտ աղբիւրներ,
 Ոչ զաւարիք, եւ զըւարն ի՛նչքան լըզէ
 Երկարատեւ օրերում, ցայձը կարճուկ
 Կը հասցընէ նոյնքան շաղով զովարար :

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԳԻՅԱՆ

Վ Ա Ս Ք Օ Յ Ե Կ Ա Մ Ա

Ա.

Աթոյիկէի ափունքներն և Հնդկաստանն ուր կ'անին
 Խորհրդաւոր կանեփներ, քեզի չեղան անծանօթ,
 Երբ դուն մագերթդ հովին՝ կ'երազէիր ցռուկին մօտ,
 Գեղեցկագոյն աշխարհներ՝ պարտէզներէն Միջոցին...

Եւ Մըտածումն յաղթական՝ ալիքներու մրմունջին
 Իր վայրազ շունչը տալով՝ կը բարձրանար ափին մօտ,
 Քու հոգիիդ անսահման երկնքին մէջ մըրըրկոտ,
 Արծիւներու հանգունակ որ ճախրաթե կը փախչին...

Կ'երազեմ նաւըդ հիմա և մեկնումներն յուսաւառ
 Որոնցմով դուն ջահեցիր ովկէանին մէջ խաւար,
 Հորիզոնէ հորիզոն՝ մեծ Գաղափարն անվահեր:

Պղինձին համար այս երգին կ'երազեմ նաւըդ, որուն
 Ֆուկը բոսոր, ծիրանի փողփողումովն Արևուն՝
 Ծովերուն սիրտը կապոյտ վիշապօրէն կ'արիւնէր...

Բ.

Բայց ո՛չ ոսկին որ ծեփեց մարմարի տեղ Պերճանքի
 Ապարանքներ դիւթական ուր Աղբիւրները լացին,
 Ո՛չ դիպականքը հիւսուած անըրջանքէն Մետաքսին
 Ուր գրգանքի պարտէզով հեշտանքը լուռ կը ծաղկի,

Ո՛չ կարմրերփրն ջըպարն իբրեւ արիւն սուտակի,
 Ո՛չ ալ ծարիրը որով կ'ըլլան աչքերն անսահման
 Խորհրդաւոր գիշերներ, ո՛չ բուստը, ո՛չ կարկենանն
 Արիւնքեցին քու հոգիդ, ով Ախոյեան վըտանգի...

Դուն փնտեցիր էութեանդ հորիզոնները միայն
 Որոնց վըրայ բարձրացող Արևը ջահն էր Մտքին.
 Կը մռնչէր ձայնըդ անձկոտ հրուանդանէ հրուանդան,

Երբ նաւիդ մէջ ունէիր աղկիոններ թանկագին,
Ու խեփորներ սատափեայ, եւ ճակատիդ վրայ խոնարհ
վերջապէս աղն ովկէանին՝ որ մաքրաշող կը չորնար...:

Գ.

Խորունկ էր սիրտըդ ինչպէս լուրթ ովկէանը մըռայլ,
Երբ իրիկուն մը Սիրոյ, Ափրիկէի Բոյրերով
Որոնց անհուն պարտէզէն միշտ Արեւելէն է գինով,
Երբ իրիկուն մը սիրոյ ուզեց հոգիդ արեւնալ...

Եւ այն ատեն, ո՛վ գաղտնիք, երազեցիր ունենալ
Գու ցովանաւրդ լեցուն խորհրդաւոր զարդերով,
Երբ Անձկութիւնը սրտիդ կը խոնարհէր ժպտելով
Աւերներու վէտովէտուն շափիւղային ռակեփայլ...

Սիփանկոյի հանքերուն հարքստութիւնը ոսկի,
Եւ գոհարները՝ տոգոյն երանգներով սուտակի,
Երբ իրիկուն մը Սիրոյ կը տանջէին քու հոգիդ,

Որքան, որքան ուզեցիր, անհունօրէն տխրամած,
Ծովախորշի մը դալար կառանել նաւըդ յոգնած
Ու ծանրաբեռ տակաւին աղկիոններէն Յընորքիդ...:

Դ.

Բայց մեկնեցար վերըստին, ովկէանին կանչն էր հըզօր,
Դեռ անծանօթ ափունքներ Աշուններով խնկաւտ
կը սպասէին քու նաւիդ որ կապոյտ էր ծովին հետ,
Ու կը բանար հովին դէմ իր լայն թևերը բոսոր:

Ո՛վ լուռ՝ ձանձրոյթն անպատում հոգիիդ մէջ ամէն օր
Այս միևնոյն աշխարհէն, ինչ հորիզոն մ'արփաւտ
Կ'անդոհէր միտքըդ երբոր ծովին ճամբան էր անհետ,
Ու կը փախչէր աւելի տեսլապատկերն հեռաւոր:

Կ'երազեմ նաւըդ իբրեւ ճշմարտութիւնն այս երգին
Ուր Յընորքիդ աղկիոններն այնքան բոսոր կը ծաղկին,
Արշալոյսի քրքումներ՝ ալիքներէն շափիւղայ:

— Ովկէանը զոր սիրեցիր տըղու մը պէս միամիտ,
Վիշապներու ցաւագին հեծկլտանքին մէջ կու լայ
Սիրունիի մը նըման, անվերադարձ քու Հոգիդ...:

(Աստուածներուն Վերջալոյսը)

ԱՐՄԷՆ-ԵՐԿԱՅ